

56. §. A mint a községbe idegen, eltévedt közönséges házieb érkezik meg, a községi előljáróság köteles az ebet azonnal elfogatni s 24 órán belül kiirtatni.

57. §. A mennyiben értékes faj-állat, (vizsla, kopó, agár) tévedne a községbe, köteles az előljáróság azt rögtön elzáratni, s annak megfelelő ápolásáról gondoskodván, az esetet a járási hatósághoz bejelenteni. A járási hatóság körözteti az ebet, s a mennyiben 8 napon belül nem jelentkeznék az eb tulajdonosa, annak nyilvános árverés útján való értékesítését teszi a községi előljáróság feladatává. A mennyiben az eb tulajdonosa jelentkezik, köteles a tartási költséget az előljáróságnak megtéríteni.

Ezen tartási költségek czimén naponkénti:

a) kisebb faju eb után 10 kr.,

b) nagyobb vadászeb után 15 kr.,

c) nagy luxus eb után 20 kr.-nál többet felszámítani nem lehet.

Az ebnek árverés útján való értékesítés útján befolyó pénzből tartási költségek levonása után fennmaradt pénz, a község állategészségügyi alapjába való elhelyezés útján a főszolgabíróhoz felterjesztendő.

HATODIK FEJEZET.

A hatóságokról és az eljárásról.

58. §. Jelen szabályrendelet határozmányainak betartását ellenőrizni, s az áthágásokat az első foku rendőri bíróságokhoz késedelem nélkül feljelenteni, a következő közhatalósági szervek feladatát képezi:

a) a m. kir. esendőrség,

b) a községi előljáróságok,

c) a vásári bíróságok és bizottságok.

59. §. Jelen szabályrendelet áthágói az 1879. XL. törv.-cikk 86. §-ába ítköző kihágást követik el, s ezen §. értelmében kiszabandó büntetések alá esnek.

60. §. Jelen szabályrendelet f. évi ... hó ...-én lép életbe, mely naptól fogva az 1892. évi május 21-én 31.060 sz. alatt kelt rendelet hatályát veszti.

NEM HIVATALOS RÉSZ.

A jövő nemzedék munkálatai az állatvédelem terén.

„A kié a fiatalság, azé a jövő“. Ezen szent igazság áthattotta a választmányt és ezért a tanuló ifjuságot meg akará nyerni az állatvédelmi eszmének. E czélből felszólítá a közép-tanodák igazgatóit és irodalmi tanárait, hogy hathatós befolyásaiknál fogva nyerjék meg, illetőleg tereljék az önképző-köri ifjuságot az állatvédelmi eszmére. Az oly dolgozatok feladása által, melyekben az állatok kiméltetnek, durva és erőszakos bánalmazástól megóvatnak, egyszersmind a szív is nemesbül. Az Országos Allatvédő Egyesület az idén a budapesti közép-tanodák önképző-körei részére 5 és 3 frtnyi díjat tűzött ki a két legjobb állatvédelmi dolgozat jutalmazására. Nagy örömmel kell constatálnunk, hogy a 10 budapesti középtanoda

részéről 5 küldött be dolgozatot, három pedig meghosszabbítást kért, mivel a közbeeső érettségiiek miatt, az ifjuságnak nem volt hozzá való ideje.

Az egyes középtanodák által küldött dolgozatok az érkezett idő szerint közöltetnek:

A **IV. ker. községi főreáltanoda** részéről pályanyertes művek:

1. A Sándor bácsi és kutyája, írta Hubenay József, VIII. o. t. és

2. Egy kidölt számár felett. Költemény, Ormós Gyula, VIII. o. tanulótól. E költemény az állatvédelmi 94-diki nap-tárban jelenik meg.

Dicséretet nyert munkálatok:

1. Az öreg bíró, Kliczpera Jánostól.

2. A vén huszár kalandja. Elbeszélés a Rákóczy-korból, írta Spitzer Emil, VI. o. t.

A budapesti **református főgymnasium** részéről pályanyertes: Gyermekjáték, költemény, Goldner Lajos VIII. oszt. tanulótól.

A **II. ker. állami főreáltanoda** részéről pályanyertes:

Egy ház története. Elbeszélés, Krausz Noé VIII. oszt. tanulótól.

A **IV. ker. kegyesrendi főgymnasium** részéről pályanyertes: Útközben. Novella, Szinnyei Ferencz VII. o. tanulótól.

A **II. ker. kir. kath. egyetemi főgymnasium** részéről pályanyertes:

A Csillag. Író Károly, VIII. oszt. tanulótól.

A belvárosi **községi főreáltanoda** részéről beküldettek:

A Sándor bácsi és kutyája.

Írta: *Hubenay József* VIII. o. t.

Jelige: »Teremtényeiben dicsérjük az Urat.«

Kis gyermekkoromban már előre örvendtem a napnak, a melyen atyám átvitt Budára egy kedves rokonunkhoz, Sándor bácsihoz. Jól emlékszem jószágos alakjára.

Szegény bácsi mindkét szemére vak volt.

Valahányszor hozzája mentünk, mindannyiszor ölébe vett s szeretetteljesen eljátszott velem.

En valódi ragaszkodással csüngöttem alakján, szegényt úgy sajnáltam, hogy nem láthatja a nap aranyos sugarait, hogy nem szemlélheti a szabad természet szép zöld színét, hogy nem láthatja az illatos virágok szinpompáját. Sajnálkozásomat még növelte, midőn hallottam azokat a fájdalmas sóhajokat, a melyek néha-néha kebléből előtörtek.

Ugy szerettem volna őt megvigasztalni!